

met het kampgeld dat hun verstrekt werd, in hun cantine konden kopen¹, maar het was gevolg van het feit dat de hulp in de vorm van voedselpakketten binnen enkele maanden een grote omvang aannam.

Op grond van de in Duitsland geldende regeling had elke gevangene het recht, eens per week een pakket van 3 kilo toegezonden te krijgen – het is evenwel de vraag of die regeling in de maanden januari en februari '43 aan de gevangenen bekend was en in elk geval kwam een groot deel hunner uit gezinnen die niet bij machte waren, voor dat wekelijks pakket zorg te dragen. Niettemin kwamen eind januari en in februari al pakketten binnen, sommige als pakketpost afgezonden (dat waren dus 'familie-pakketten'), andere zonder post-aanduiding², en enige tijd later, vermoedelijk reeds in februari, raakte het aan de gevangenen bekend dat in Vught een dame woonde, mevrouw van Beuningen-Fentener van Vlissingen, die in staat was, hun pakketten toe te zenden als zij hun namen en 'adressen' maar kende; veel gevangenen gingen er toen toe over, aan arbeiders van aannemers en installateurs hun naam, hun kampnummer en het nummer van hun barak op te geven met verzoek er zorg voor te dragen dat mevrouw van Beuningen die gegevens in handen kreeg. Inderdaad, er arriveerden steeds meer pakketten die van haar afkomstig waren.

Van nog een tweede inwoner van Vught, mevrouw E. Timmenga-Hiemstra (háár naam was aan de meeste gevangenen niet bekend) kwamen van april af pakketten binnen. Mevrouw Timmenga was zich al in februari moeite gaan geven om transporten van gevangenen die, door Nederlandse politie-agenten begeleid, aan het station van Vught aankwamen³, daar op te vangen en menigmaal hadden die agenten goedgevonden dat zij de namen

¹ Geld dat gevangenen bij hun inlevering in het kamp bij zich hadden, vormde een tegoed dat aangevuld kon worden door hun familie en vrienden, maar zij kregen slechts met tussenpozen verlof, ten laste van dat tegoed voor f 10 kampgeld te kopen. In de cantine konden zij zich nu eens augurken, 'koeken van aardappelschillen' en bier aanschaffen (L. W. Schmidt: *Modern bagno*, p. 79), dan weer 'een bosje radijs, soms een paar uien, soms een portie mosselen, een heel enkele keer een flesje cider' (J. Engels: *Bij de Kapo's*, p. 59). Tandpasta was ook soms te koop, evenals drie artikelen die, gegeven het feit dat men de mannelijke gevangenen kaalgeschoren had, althans voor dezen volmaak tzinloos waren: haarkammen, haarshampoo en briljantine. De 10 sigaretten die de gevangenen wekelijks uit de cantine konden betrekken, waren de meesten hunner steeds bijzonder welkom. ² Die laatste pakketten waren afkomstig van mevr. le Cosquino de Bussy-van der Lelie, de 'Internationale Rote Kreuz-Schwester' die wij al in hoofdstuk 4 noemden. Meer over de achtergrond van haar actie in hoofdstuk 9. ³ Die Nederlandse politie-agenten hadden in de regel toegelaten dat de gevangenen op de stations en in de treinen levensmiddelen, sigaretten en sigaren toegestopt kregen door het publiek.